

Nr 3.

Ankom till riksdagens kansli den 24 maj 1927 kl. 8 f. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts propositioner nr 197 med förslag till lag om ändring i 6, 59 och 83 §§ lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet och nr 206 med förslag till förordning om ändrad lydelse av 52 § i stadgan den 22 juni 1911 om skjutsväsendet jämte i förstnämnda ärende väckta motioner.

Närvarande vid beslutens fattande: herrar von Sneidern, Bärge*, Sederholm, Rune*, Wigforss, J. Jeansson, Nothin, K. Oscar Ericson, Borell, Frändén, Norling, Åkerberg, Eriksson i Grängesberg, Magnusson i Tumhult, Larsson i Västerås, Lindqvist i Halmstad, Brännström, Olsson i Ramsta, Sköld, Johansson i Kälkebo, Petersson i Lerbäcksbyn, Pettersson i Hällbacken, Fast och Olsson i Hov.

* Ej närvarande vid utlåtandets slutjustering.

I en den 11 mars 1927 till riksdagen avlåten, till dess första särskilda **Kungl. Maj:ts propositioner.** utskott överlämnad proposition nr 197 har Kungl. Maj:t, under åberopande av bifogade utdrag av statsrådsprotokollen över kommunikationsärenden för den 22 februari och den 11 mars 1927 ävensom utdrag av lagrådets protokoll för den 4 mars 1927 föreslagit riksdagen att antaga härvid såsom bilaga (bil. 1) fogade förslag till lag om ändring i 6, 59 och 83 §§ lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Vidare har Kungl. Maj:t i en till riksdagen den 22 februari 1927 överlämnad proposition nr 206 under åberopande av statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden för samma dag föreslagit riksdagen att antaga härvid såsom bilaga (bil. 2) fogade förslag till förordning om ändrad lydelse av 52 § i stadgan den 22 juni 1911 (nr 63) om skjutsväsendet.

I samband med propositionen nr 197 har utskottet till behandling förehåft följande med den sammanhängande och till utskottet hänvisade motioner, nämligen **Motioner.**

inom första kammaren

nr 16 av herr Nilsson, Petrus, m. fl.,

nr 321 av herr Nilsson, Petrus, m. fl. och

nr 326 av herr Gabrielsson;

inom andra kammaren

nr 15 av herr Johansson i Kälkebo, m. fl.,

nr 426 av herr Mårtensson, m. fl.,

nr 427 av herr Olsson i Kullenbergstorp, m. fl.,

nr 448 av herr Henriksson, m. fl. samt

nr 449 av herr Brännström, m. fl.

Uti ifrågavarande motioner har hemställts:

i motionerna I:16 av herr Nilsson, Petrus m. fl., och II:15 av herr Johansson i Kälkebo, m. fl.

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:ts anhålla om skyndsamt utredning rörande sådan ändring av gällande väglag, att vägskatten må påföras alla beskattningsföremål efter lika grund, och om framläggande för nästa års riksdag av de förslag, vartill utredningen må föranleda;

i motionen I: 321 av herr Nilsson, Petrus, m. fl.

att riksdagen måtte besluta sådan ändring av Kungl. Maj:ts proposition nr 197, att vägskatten kommer att utgå efter samma grunder, som äro eller varda gällande för allmän kommunalskatt, samt att utskottet måtte avfatta lagtexten i överensstämmelse härmed;

i motionen I: 326 av herr Gabrielsson

att riksdagen ville besluta den ändring i Kungl. Maj:ts förslag till lag om ändring i bl. a. 59 § väglagen, att vägskatt skall påföras en vägfyrc för varje 200 kronor av jordbruksfastighets och annan fastighets taxeringsvärde samt varje 10 kronor av den till kommunal inkomstskatt beskattningsbara inkomsten;

i motionen II: 426 av herr Mårtensson, m. fl.

det riksdagen må besluta sådan ändring av den kungl. propositionen, att sista stycket av § 6 erhåller följande lydelse:

»till kommunal inkomstskatt beskattningsbar inkomst, om det taxerade beloppet utgör minst 1,000 kronor»,

samt att utskottet vidtager de lagändringar, som eventuellt erfordras i anledning av detta yrkande;

i motionen II: 427 av herr Olsson i Kullenbergstorp, m. fl.

att riksdagen måtte besluta sådan ändring av Kungl. Maj:ts proposition nr 197, att vägskatten kommer att utgå efter samma grunder, som äro eller varda gällande för allmän kommunalskatt, samt att utskottet måtte avfatta lagtexten i överensstämmelse härmed;

i motionen II: 448 av herr Henriksson, m. fl.

att riksdagen ville besluta den ändring i Kungl. Maj:ts förslag till lag om ändring i bl. a. 59 § väglagen, att en vägfyrc skall påföras varje 200

kronor av jordbruksfastighets och annan fastighets taxeringsvärde samt varje 10 kronor av den till kommunal inkomstskatt beskattningsbara inkomsten;

i motionen II: 449 av herr Brännström, m. fl.

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts förslag till lag om ändring av vissa paragrafer i väglagen, att 59 § erhåller följande lydelse:

Vägs-katten utgår efter vägfyrk med iakttagande därav:

a) att jordbruksfastighet påföres en vägfyrk för varje etthundra kronor av taxeringsvärdet,

b) att annan fastighet påföres en vägfyrk för varje etthundra kronor av taxeringsvärdet, samt

c) att inkomst påföres en vägfyrk för varje tio kronor därav;

dock med iakttagande av att vad som icke uppgår till hel vägfyrk bortfaller.

Vägfyrktalslängd i — — — tillställas vägstyrelsen.

I det utdrag av protokollet över kommunikationsärenden den 22 februari 1927, som är bilagt den till utskottets behandling hänvisade propositionen nr 197 med förslag till lag om vissa ändringar i väglagen, lämnas en redogörelse för de förändringar i vägs-kattebördans fördelning, som ägt rum sedan väglagens tillkomst, samt för de utredningar om vägs-kattningens ordnande, som blivit verkställda. Härefter anför föredragande departementschefen följande:

Vägs-kattning.

»Det torde vara obestriddigt, att en snar jämkning av jordbruksfastigheternas vägs-kattebelastning är av behovet påkallad, och att ett uppskov i detta avseende måste anses innebära en orätt mot en stor grupp skattskyldiga. Detta krav är enligt min mening av den betydelse, att det borde beaktas, även om en lösning av kommunalskattfrågan i övrigt icke samtidigt kunde ernås.

Efter föredragning av chefen för finansdepartementet har Kungl. Maj:tt denna dag beslutat förelägga riksdagen förslag till kommunalskattelag m. m. Det framstår då för mig såsom angeläget, att samtidigt härmed förslag framläggas om sådan ändring i väglagen, att därigenom åtminstone någon lättnad åvägbringas i särskilt jordbruksfastigheternas skattebörda.

Av vad chefen för finansdepartementet anfört framgår, att 1920 års kommunalskattprovisorium för fastighetsägarna i allmänhet medförde en högst betydande ökning av den kommunala skattebördan, främst på grund av de då införda bestämmelserna om skattefria avdrag. Det vill förefalla, som om vid antagande av nämnda bestämmelser man knappast beräknat, att en så betydande omläggning av vägs-kattebördan skulle ske

som den, vilken faktiskt ägde rum vid vägbeskattnings anordnande enligt provisoriets skattesystem och som synes hava inneburit, att fastighetsägarna från att förut hava burit omkring 50 procent av hela vägskattebördan nu komma att få denna börda ökad till över 60 procent. Härtill kommer, att med naturaunderhållets avskaffande i flertalet av rikets vägdistrikt och dess utbytande mot kontanta bidrag vägskattebördan otvivelaktigt kommit att för jordägarna kännas avsevärt tyngre än vad tidigare varit fallet. Kravet på lättnad har nu med förnyad styrka gjort sig gällande, och de inhämtade yttrandena bära noggsamt vittne därom, att detta krav allmänt anses befogat.

Det har ifrågasatts att för denna frågas bedömande förebringa ytterligare utredning om huru vägskattebördan rättvisligen borde fördelas. De uppenbara svårigheterna att under nu rådande, med avseende på vägväsendet i flera hänseenden ovissa förhållanden erhålla en säkrare grundval för ett dylikt bedömande än vad som redan föreligger och framför allt den osäkerhet, som ännu gör sig gällande angående betydelsen för den totala vägskattebördan av motortrafikens särskilda beskattning, hava dock synts mig tala mot att genom ytterligare utredningar nu undanskjuta en sådan reglering av vägskattebelastningen, om vars berättigande enligt min mening tvivel ej bör kunna råda. Jag åsyftar då i första hand ett återställande av den relativa fördelningen av skattebördan före 1920 års kommunalskatteprovisorium.

Det huvudsakliga skäl, som framförts mot en lättnad för fastighetsägarna, är väl den av svenska stadsförbundet framhållna omständigheten, att vägskatten i viss mån har karaktär av en reallast, vilken skulle kommit till synes på det sätt, att fastigheternas saluvärde minskats med skattens kapitaliserade belopp. Ett efterskänkande av denna reallast skulle därför enligt stadsförbundet innebära en ökning av nämnda värden till förmån för de fastighetsägare, som nu äga fastigheterna, men till föga båtnad för alla följande fastighetsägare. Detta skäl synes emellertid i varje fall endast äga begränsad giltighet. Ty det torde vara otvivelaktigt, att åtminstone de senaste årens skatteökning aldrig förmått nämnvärt påverka fastighetspriserna, enär den uppfattningen varit ganska allmänt rådande, att en lättnad i vägskattebördan, om ej förr så i samband med den tillämnade kommunalskatte reformen, vore ofrånkomlig. Med tämlig visshet torde kunna göras gällande, att den merbeskattning, som tillkom år 1920, åtminstone icke fullt ut erhållit karaktär av reallast, utan att den varje år ter sig såsom ett underskott i den avkastning, som vederbörande rimligen kunnat påräkna av det i fastigheten nedlagda kapitalet. Om däremot de nu gällande grunderna för fyrktalssättningen skulle för längre tid lämnas orubbade, talar all sannolikhet för att merbeskattningen därigenom skulle erhålla den karaktär av reallast, som den tidigare torde hava saknat, och att den alltså skulle verka som en kraftig och uppenbarligen omotiverad engångsbeskattning av de fastighetsägare, som just för ögonblicket inneha fastigheterna.

Under dylika förhållanden förefaller det, som om det minsta steg, som i förevarande sammanhang bör tagas, är ett återställande av läget före år 1920. Att för närvarande gå längre torde emellertid få anses vara mindre välbetänkt med hänsyn till de risker, som alltid äro förbundna med plötsliga genomgripande förändringar i skattebördans fördelning. Samtidigt med den av mig således förordade förändringen synes den stora och numera uppenbart mindre befogade skillnaden mellan ägare av jordbruksfastighet och annan fastighet böra i någon mån minskas.»

För ernående av det sålunda önskade resultatet, eller ungefär samma relativa fördelning av vägskattebördan som den före provisoriets införande gällande, har i propositionen föreslagits följande repartitionstal, nämligen 1 vägfyrek för 200 kronor jordbruksfastighets taxeringsvärde, 1 vägfyrek för 300 kronor annan fastighets taxeringsvärde och 1 vägfyrek för 30 kronor beskattningsbar inkomst.

I propositionen omnämnes den förskjutning i fastighetsägarnas relativa belastning i fråga om vägskattebördan eller från 50 procent till 60 procent, som åstadkoms genom kommunalskatteprovisoriets införande år 1920. Dessa siffror hänföra sig till en av kommunalskattekommittén på grundval av 1922 års deklARATIONER verkställd provtaxering i 27 landskommuner i skilda delar av landet. På grundval av samma material har utskottet låtit uträkna den relativa belastning, som skulle bli resultatet av de i motionerna framställda olika yrkandena. För jämförelses skull upptagas även siffrorna för vägskattebördans relativa fördelning enligt provisoriet och enligt propositionen. Därjämte angives den relativa belastningen, sådan den bliver med tillämpning av de före provisoriets införande gällande beskattningsreglerna.

	Fastighet	Rörelse eller yrke	Annan förvärvs- källa	Summa
	%	%	%	%
För-provisoriet (100, 200, 30).....	50.09	10.49	39.42	100.00
Provisoriet (100, 200, 30).....	61.65	11.12	27.23	100.00
Propositionen (200, 300, 30)	48.52	12.36	39.12	100.00
Motion II: 449 av herr Brännström (100, 100, 10).....	41.12	14.14	44.74	100.00
Motioner I: 326 av herr Gabrielsson och II: 448 av herr Henriksson (200, 200, 10).....	30.56	12.69	56.75	100.00
Motioner I: 16, II: 15, I: 321, II: 427 (vägskatten = kom- munalskatten).....	33.00	12.25	54.75	100.00

Av denna tablå framgår, att såväl enligt propositionen som enligt samtliga motioner den fastighet åvilande vägskattebördan blir i väsentlig mån lättad. Men under det propositionen innebär ett återställande av den före provisoriets införande rådande situationen med en nedsättning av vägskattebördan för fastighet i de undersökta kommunerna från 61.65 procent till 48.52 procent, d. v. s. en nedsättning med omkring 20 procent

av vägskattebördan enligt provisoriet, gå de i motionerna framställda yrkandena vida längre. Sålunda skulle de i motion II: 449 av herr Brännström föreslagna repartitionstalen medföra en nedsättning av vägskattebördan för fastighet från nuvarande 61.65 procent till 41.12 procent, d. v. s. med 33 procent. Övriga motionsyrkanden — vilka åsyfta vägskattens likställande med den allmänna kommunalskatten — skulle för fastighet innebära vägskattens nedsättning med cirka hälften. Den lättnad, som enligt de olika alternativen skulle inträda för fastighet, innebär en motsvarande ökning för annan förvärvskälla, d. v. s. de rena inkomsttagarna.

Utskottet.

Utskottet delar den i propositionen uttalade uppfattningen, att en snar jämkning av jordbruksfastigheternas vägskattebelastning är av behovet påkallad och att ett uppskov i detta avseende måste anses innebära en orättvisa mot en stor grupp skattskyldiga. Beträffande frågan, huru stor denna jämkning bör göras, synes det utskottet otvivelaktigt, att den i propositionen föreslagna förskjutningen till fördel för fastighet utgör ett minimum. Ehuru utskottet således anser, att det kunde ifrågasättas att gå än längre, har utskottet dock stannat för att förorda de i propositionen föreslagna repartitionstalen. Utskottet har härvid beaktat vad i propositionen anförts därom, att det finge anses vara mindre välbetänkt att för närvarande gå längre med hänsyn till de risker, som alltid äro förbundna med plötsliga genomgripande förändringar i skattebördans fördelning. Den ovisshet, som råder beträffande frågan om motortrafikens utveckling och ekonomiska inverkan på vägskattebördan, har ock medverkat till utskottets beslut att icke nu förorda någon lättnad för jordbruksfastighet utöver vad propositionen föreslår. Slutligen må framhållas, att antalet väghållningsdistrikt, där ännu icke distriktets samtliga vägar övertagits till underhåll medelst vägkassan, utgör c:a 30 procent av hela antalet vägdistrikt, samt att den lättnad, som medgives jordbruksfastighet, kommer att i de distrikt, där naturaunderhåll ännu förefinnes, för jordbruksfastigheterna realiter innebära en större lättnad än vad de ändrade repartitionstalen utmärka.

Utskottet anser emellertid att även i fråga om vägskattebördan fullt rättvis avvägning bör ske emellan de särskilda kategorierna skattdragare. Sedan naturaunderhållet alltmer kommit ur bruk samt erfarenhet vunnits i fråga om huru den fördelning av vägskattebördan, som nu föreslås till antagande, verkar, håller utskottet före, att kravet på vägskattebördans rättvisa fördelning möjligen kan komma att påkalla ytterligare nedsättning av den fastighetsägarna påvilande andel däri. Utskottet förväntar, att under sådana förhållanden denna fråga åter upptages till prövning.

Det i motion II: 426 påyrkade bibehållandet av den nuvarande skattefriheten för taxerade inkomster under 1,000 kronor anser sig utskottet böra förorda. Någon större ekonomisk betydelse för väghållningsdistrikten torde frågan icke hava. Däremot skulle ett borttagande av denna bestämmelse om skattefrihet för vissa mindre inkomsttagare komma att för dem kännas obilligt.

Slutligen hava de i propositionen angivna repartitionstalen nedräknats till hälften. Detta har icke någon reell betydelse, men utskottet har likväl funnit denna åtgärd lämplig för att icke den ökning i utdebiteringsprocenten, som med propositionens siffror eljest skulle inträda, skall kunna föranleda en felaktig uppfattning om reformens verkliga innebörd.

Det i propositionen nr 206 framlagda förslaget till förordning om ändring i skjutsstadgan är föranlett av Kungl. Maj:ts i propositioner nr 102 m. fl. framlagda förslag till kommunalskattereform.

Ändring i
skjutsstad-
gan.

Utskottet, som i ett förut denna dag avgivet utlåtande nr 1 i huvudsak tillstyrkt den föreslagna skattereformen, har icke något att erinra mot det i proposition nr 206 framlagda författningsförslaget.

På grund av vad utskottet sålunda anfört får utskottet hemställa

1. att riksdagen måtte, under förmälan, att det i propositionen nr 197 framlagda författningsförslag ej kunnat av riksdagen i oförändrat skick bifallas, med bifall till vad i motion II: 426 yrkats, för sin del antaga det i proposition nr 197 framlagda förslaget till lag om ändring i 6, 59 och 83 §§ lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet i den ändrade lydelse *bilaga 1* vid detta utlåtande utvisar,

2. att följande i detta utlåtande behandlade motioner, nämligen

- a) I: 16 av herr Nilsson, Petrus, m. fl.,
- b) I: 321 av herr Nilsson, Petrus, m. fl.,
- c) I: 326 av herr Gabrielsson,
- d) II: 15 av herr Johansson i Kälkebo, m. fl.,
- e) II: 427 av herr Olsson i Kullenbergstorp, m. fl.,
- f) II: 448 av herr Henriksson, m. fl.,
- g) II: 449 av herr Brännström, m. fl. icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda,

3. att riksdagen måtte antaga det i proposition nr 206 framlagda, i *bilaga 2* vid detta utlåtande fogade förslag till förordning om ändrad lydelse av 52 § i stadgan den 22 juni 1911 (nr 63) om skjutsväsendet.

Stockholm den 21 maj 1927.

På första särskilda utskottets vägnar:

AXEL VON SNEIDERN.

Bilaga 1.*Kungl. Maj:ts förslag:**Utskottets förslag:***Förslag**

till

Lag

om ändring i 6, 59 och 83 §§ lagen den 23 oktober 1891 (nr 68 sid. 1)
angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Häriigenom förordnas, att 6, 59 och 83 §§ i lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet skola, 59 och 83 §§ i nedan angivna delar, erhålla följande ändrade lydelse:

6 §.

I skyldigheten att bygga och underhålla allmän väg, bro och färja deltaga, efter nedan stadgade grunder, följande beskattningsföremål:

a) all jordbruksfastighet, för vilken fastighetsskatt enligt kommunal-skattelagen skall utgöras, dock att äldre lotshemman, så länge de äro underkastade lotsningsskyldighet, bibehållas vid dem hittills förunnad frihet från väghållningsbesväret;

b) all annan fastighet, för vilken sådan fastighetsskatt skall utgöras, såvitt taxeringsvärdet uppgår till minst åttahundra kronor; samt

c) till kommunal inkomstskatt beskattningsbar inkomst.

c) till kommunal inkomstskatt beskattningsbar inkomst, därest den till sådan skatt taxerade inkomsten uppgår till minst ettusen kronor.

59 §.

Vägskatten utgår efter vägfyrk med iakttagande därav:

a) att jordbruksfastighet påföres en vägfyrk för varje tvåhundra kronor av taxeringsvärdet,

b) att annan fastighet påföres en vägfyrk för varje trehundra kronor av taxeringsvärdet, samt

c) att inkomst påföres en vägfyrk för varje trettio kronor därav;

a) att jordbruksfastighet påföres en vägfyrk för varje etthundra kronor av taxeringsvärdet,

b) att annan fastighet påföres en vägfyrk för varje etthundra femtio kronor av taxeringsvärdet, samt

c) att inkomst påföres en vägfyrk för varje femton kronor därav;

Kungl. Maj:ts förslag:

Utskottets förslag:

dock med iakttagande att vad som icke uppgår till hel vägfyrek bortfaller.

Vägfyrktalslängd i — — — tillställas vägstyrelsen.

83 §.

Sedan väghållningsdistrikten — — — vinna tillämpning.

Intill utgången av det år, då vägdelning enligt denna lag första gången blivit inom varje distrikt fullbordad, skall likväl, den tid mark är bar, vägunderhållet in natura utgöras enligt hittills gällande bestämmelser med skyldighet för innehavare av jordbruksfastighet, som enligt 6 och 7 §§ är förpliktad utgöra sådant vägunderhåll, men intill dess ny vägdelning sker bliver därifrån befriad, att bidra till väghållet med penningar.

Om användandet — — — väghållningsskyldige besluta.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1928.

Bilaga 2.*Kungl. Maj:ts förslag:**Utskottets förslag:***Förslag**

till

Förordning**om ändrad lydelse av 52 § i stadgan den 22 juni 1911 (nr 63)
om skjutsväsendet.**

Härigenom förordnas, att 52 § i stadgan den 22 juni 1911 om skjutsväsendet skall hava följande ändrade lydelse:

52 §.

Staten och distriktet skola med lika andelar gälda bidrag för distriktets samtliga vederbörande skjutsanstalter intill belopp, som motsvarar hälften av det sammanlagda antalet skattekrönor i distriktet, sådant detta antal beräknats för utgörande av allmän kommunalskatt. Överskjuta bidragen belopp, som nu angivits, skall överskottet gäldas med två tredjedelar av staten och en tredjedel av distriktet.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1928.

Reservationer:

av herrar *Bärg, Wigforss, Nothin, Norling, Åkerberg, Eriksson* i Grängesberg, *Larsson* i Västerås, *Lindqvist* i Halmstad, *Sköld, Pettersson* i Hällbacken och *Fast*, vilka anfört:

»Utan att vilja göra gällande att nuvarande grunder för fördelningen av vägskattebördan mellan fastighetsägare och inkomstagare är väl avvägd synes oss likväl, i likhet med vissa av de i ärendet hörda myndigheterna, att åtskilliga ännu olösta frågor, såsom naturavägunderhållets definitiva upphörande och frågan om vägväsendets organisation böra lösas, innan grunderna för vägskattens utgörande revideras.

För närvarande tillämpas naturavägunderhållet i cirka 30 procent av samtliga väghållningsdistrikt. Den lättnad av vägskattebördan för ägare av jordbruksfastighet, som kan vara befogad inom distrikt, där vägkassan övertagit alla vägar till underhåll, kan icke anses vara motiverad inom distrikt, där naturavägunderhållet ännu tillämpas.

Den föreliggande utredningen lämnar dessutom icke tillräcklig vägledning för ett bedömande av frågan i vad mån ett överflyttande av skattebördan från fastighetsägare till inkomstagare kan vara påkallad. Under de senaste åren har inom ett stort antal väghållningsdistrikt vägunderhållet övertagits av vägkassan. Dessa distrikt erhålla från och med innevarande budgetår ett avsevärt bidrag till underhållskostnaden av automobilskattemedel. Därjämte erhålla distrikten betydande bidrag av dessa medel till förbättring av vägnätet. Denna senare omständighet kommer helt säkert att i avsevärd grad underlätta det framtida underhållet. I den statistik, som lagts till grund för Kungl. Maj:ts förslag, har icke dessa för distriktens ekonomi så betydelsefulla bidrag kunnat öva inflytande.

Det synes oss därjämte böra bliva föremål för omprövning om icke, under vidhållande av hittills tillämpade principer för automobilskattemedlens användning, en större anpart av de inflytande bilskattemedlen böra tagas i anspråk för vägunderhållet än vad nu är förhållandet.

Kungl. Maj:ts förslag innebär en förskjutning av skattebelastningen mellan ägare av jordbruksfastighet och annan fastighet, som för bostadsfastigheter kommer att verka orättvis. Även om det kan anses vara skäligt att industriella och andra för förvärvsverksamhet använda fastigheter erhålla en större anpart av skattebördan i förhållande till jordbruksfastighet än vad nu är förhållandet, kan denna omständighet icke motivera en ökning av den

24 *Första särskilda utskottets utlåtande Nr 3. Reservationer.*

relativa skattebelastningen för bostadsfastigheter, vilka ofta innehavas av personer i mycket svag ekonomisk ställning.

På grund av vad vi sålunda anfört synes oss, att Kungl. Maj:ts förslag till revision av grunderna för vägs kattens utgörande icke bör vinna riksdagens bifall och hemställas förty,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 197 med förslag till lag om ändring i lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet»; samt

av herrar *Brännström* och *Petersson* i Lerbäcksbyn.